

bestandig mørkere Skygge sig ned over hans Ansigt. Saa sank Haanden med Brevet langsomt i hans Skød; og i denne Stilling blev han siddende ubevægelig, med Øjnene stift rettede mod Gulvet.

Pludseligt rejste han sig og begyndte at vandre heftig frem og tilbage i Værelset. Han kunde ikke — han vilde ikke tro, at Faderen og de andre havde Ret; — at alt, hvad han saa lykkelig havde haabet og drømt, var lutter tomt Fantasteri! Og dog! Og dog! Var det ikke den samme Tvivl, der nu nagede og pinte ham selv? Var ikke hans eget Hjærte begyndt at tabe Troen paa, at i hvert Fald han ejede Evne til at gøre Fyldest i dette Kald? Han vidste, at han med al sin Kraft og Vilje havde søgt at dygtiggøre sig til sin Gærning. De mange tæt beskrevne Ark i hans Skrivebordsskuffe kunde vidne om den utrættelige Flid, den samvittighedsfulde Omhu, hvormed han Uge efter Uge havde forberedt sig til sine Prækener — i Haabet om, at det dog tilsidst skulde lykkes ham at tage sine Tilhørere fangen under sit Ords, sin Bekenfelses Magt. Men forgæves! Aldrig saa snart traadte han om Søndagen frem paa Prækestolen og saa' de mange fremmede Øjne rettede imod ham nede fra Kirkens Gulv, før det var, som om